

ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Πρὸ τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀστρονομίας, τῆς οὐρανίας ταύτης ἐπιστήμης, ἦσαν ὡς γνωστὸν ἐν μεγάλῃ τιμῇ οἱ ἀστρολόγοι, οἱ γόητες ἐκεῖνοι οἱ ἐκ θεωρίας τῶν ἄστρον προλέγοντες τὴν τύχην εἰς τοὺς εὐπίστους τῶν ἀνθρώπων. Τοιοῦτός τις ἀστρολόγος προεῖπεν εἰς τὸν βασιλέα Λουδοβίκον τὸν ΙΑ' ὅτι μία τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς του, ἦν ἡγάπα ὁ βασιλεὺς, θά ἀποθάνῃ ἐντὸς 8 ἡμερῶν. Ἐπειδὴ ἡ τύχη τὸ ἔφερεν καὶ ἐπληρώθη ἡ πρόβησις τοῦ γόητος, ὁ βασιλεὺς κατατεθλιμμένος καὶ ἀγανακτῶν, εἶπε νὰ φέρωσιν ἐνώπιόν του τὸν ἀστρολόγον, διατάξας συνάμα τοὺς ἀκολουθοῦντες του ἵνα εἰς πρῶτόν του νεῦμα ἀναρπάσωσι τὸν ἄνθρωπον καὶ ρίψωσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ παραθύρου. Ὅταν λοιπὸν παρέστη ἐνώπιόν του, ὁ βασιλεὺς στραφεὶς πρὸς αὐτόν, τῷ λέγει — Σὺ, ὅστις ἰσχυρίζεσαι ὅτι εἶσαι τόσοσ σοφός, ὥστε νὰ προγινώσκῃς τὴν τύχην τῶν ἄλλων, εἰπέ μου αὐτὴν τὴν στιγμήν ποία θά εἶνε ἡ ἰδική σου, καὶ πόσον καιρὸν ἔχεις ἀκόμη νὰ ζήσης;» Ὁ ἀστρολόγος, εἶτε πληροφορημένος ὦν κρυφίως περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ βασιλέως, εἶτε καὶ ὑποπτεύσας αὐτόν, ἀπαντᾷ ἐτοίμως καὶ ἄνευ φόβου. «Μεγαλειότατε, θά ἀποθάνω τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς Μεγαλειότητός σου.» Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἔσωσε τὸν πονηρὸν ἄνθρωπον, διότι ὁ δεσποδαίμων βασιλεὺς οὐ μόνον δὲν ἔδωκε τὸ σημεῖον νὰ τὸν κρημνίσωσιν ἐκ τοῦ παραθύρου, ἀλλὰ καὶ διέταξε νὰ τῷ δώσωσι πάντα τὰ ἀπαιτούμενα, κηδόμενος τῶν ἡμερῶν του ὡς τῶν ἰδίων ἐαυτοῦ.

Ἀνάλογον τοῦ προηγουμένου ἀνέκδοτον διηγεῖται ὁ Τάχικος ἐν τοῖς «Χρονικοῖς» αὐτοῦ, τὸ ἐπόμενον: Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Αὐγούστου ὁ Τιβέριος, διατρίβων ἐξόριστος ἐν Ῥόδῳ, ἡγάπα νὰ συμβουλευθῆται τοὺς μάντεις, καθήμενος ἐπὶ ὑψηλοῦ βράχου παρὰ τὴν θάλασσαν· ἐὰν δ' αἱ ἀπαντήσεις τοῦ οἰωνοσκόπου παρῆρχον ὑπόνοιαν ἀμαθείας ἢ ἀγυρτείας εἰς τὸν Τιβέριον, οὗτος αὐτοστιγμαὶ κατεκρήμιζεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τινος ὑπρέτου, ἐκεῖ παρισταμένου. Ἡμέραν τινὰ συνεβουλεύετο ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ μάντιν τινὰ, Θράσυλλον τὸ ὄνομα, ἐπειδὴ δ' οὗτος τῷ ὑπέσχετο τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ παντὸς εἶδους ὀλιθιότητα, ὁ Τιβέριος θεωρήσας ταῦτα ἀγυρτικὴν κολακείαν, τὸν ἔρωτᾷ: «— Ἀποῦ εἶσαι τόσοσ σοφός, θά γνωρίζῃς βέβαια καὶ τὸ ἰδικόν σου μέλλον. Εἰπέ μοι πόσος καιρὸς σοὶ μένει νὰ ζήσης;» Ὁ Θράσυλλος, ὑποπτευθεὶς ἀμέσως τὸν σκοπὸν τῆς ἐρωτήσεως, ἐξήτασε πρῶτον μετὰ προσπεποιημένης ἀταραξίας τὴν θέσιν τῶν ἄστρον κατὰ τὴν στιγμήν τῆς γεννήσεώς του· εἶτα δὲ ὡσεὶ καταληφθεὶς αἴφνης ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ τρόμου, ἀναφωνεῖ ὅτι

κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν ἠπειλεῖτο ὑπὸ μεγάλου κινδύνου. Καταπλαγεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ὁ μαυρόπιστος Τιβέριος, τὸν ἐνηγκαλίσθη, τὸν καθυσύχασεν, καὶ παραδεχθεὶς ὡς ἀληθῆ ὅσα εὐνοϊκὰ τῷ προεῖπε περὶ τῆς τύχης του, τὸν ἐθεώρει τοῦ λοιποῦ ὡς ἓνα τῶν φίλων του.

Ἔτι μὲν ἀπὸ τῆς ἀπάντησιν τοῦ ἀστρολόγου ἐκείνου ἐκείνην τὴν στιγμήν ἠπειλεῖτο ὑπὸ μεγάλου κινδύνου. Καταπλαγεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ὁ μαυρόπιστος Τιβέριος, τὸν ἐνηγκαλίσθη, τὸν καθυσύχασεν, καὶ παραδεχθεὶς ὡς ἀληθῆ ὅσα εὐνοϊκὰ τῷ προεῖπε περὶ τῆς τύχης του, τὸν ἐθεώρει τοῦ λοιποῦ ὡς ἓνα τῶν φίλων του.

Ἔτι μὲν ἀπὸ τῆς ἀπάντησιν τοῦ ἀστρολόγου ἐκείνου ἐκείνην τὴν στιγμήν ἠπειλεῖτο ὑπὸ μεγάλου κινδύνου. Καταπλαγεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ὁ μαυρόπιστος Τιβέριος, τὸν ἐνηγκαλίσθη, τὸν καθυσύχασεν, καὶ παραδεχθεὶς ὡς ἀληθῆ ὅσα εὐνοϊκὰ τῷ προεῖπε περὶ τῆς τύχης του, τὸν ἐθεώρει τοῦ λοιποῦ ὡς ἓνα τῶν φίλων του.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΜΗΝΕΣ

Φεβρουάριος

Ἐάν ἔτυχε ν' ἀναγνώσῃς τὸν *Εὐθύμοιο Βλαχάβαρ* τοῦ Παναγιώτου Σούτσου, ἀναγνώστὰ μου, θά ἐνθυμηθῆσαι βέβαια τοὺς ἀνωνύμους καὶ διὰ τῶν γραμμάτων τοῦ Ἀλφραβήτου Α' Β' Γ' διακρινομένους ἀρματωλοὺς παρελαύνοντας διὰ τῆς σκηνῆς ἄνευ αἰτίας καὶ ἀσχέτως πρὸς τὸ δρᾶμα, καὶ μόνον ὅπως δώσωσι λόγον τῶν πεπραγμένων των. Ὅμοίαν παρέλασιν ἤρξαντο ἐν τῇ Ἔστια, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου, καὶ οἱ μῆνες, οὐχὶ ἀσχέτως ἐννοεῖται, πρὸς τὸ παιζόμενον δρᾶμα τῆς Ἀθηναϊκῆς ζωῆς, ἕκαστος δ' αὐτῶν ἀντιπαρερχόμενος διηγεῖται ἡμῖν τί ἔπραξε, δηλαδὴ τί εἶδε διαπραττόμενον κατὰ τὸν τριακονθήμερόν του (κατὰ μέσον ὄρον) βίον.

Καὶ λοιπὸν ὁ Φεβρουάριος εἶδε χορούς, χορούς, χορούς· χορούς ἐθιμοτυπίας ἐν καλλιμαρμαρίοις μεγάροις ὑπὸ τὴν ἀπλετον λάμπιν ἀκτινοβολούντων πολυφώτων, χορούς οἰκογενειακοὺς ἐν μετριόφροσιν αἰθούσαις ἀστῶν, χορούς παιδιῶν δοθέντας ὅπως χορεύσωσιν αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες, καὶ χορούς δημοσίους μετὰ καὶ ἄνευ προσωπίδων, μετὰ καὶ ἄνευ αἰδοῦς. Ὑπὸ πάσας λοιπὸν τὰς στέγας, ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων μέχρι τῆς καλύβης (τοῦτο εἶνε ἀπλῶς τρόπος τοῦ λέγειν, ἐννοεῖται, διότι ἀγνωστὸν ἂν χορεύουν καὶ ἐν ταῖς καλύβαις) πλοῦσοι καὶ πτωχοὶ πόδες ἐπτερωθήσαν ὑπὸ τοὺς γοργοὺς ὀρχηστικούς φθόγγους ὀρχήστρας, κλειδοκυμβάλου ἢ καὶ ἀρμόνικας. Ἐκ τῶν δημοσίων χορῶν ἐπέτυχον ὑπὲρ πάντας οἱ ἐν τῷ Θεάτρῳ τῶν Ἀθηναίων, ὅπερ ἀδυνατοῦν νὰ φιλοξενήσῃ τὴν Θάλειαν προσεκάλεσεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τοῦλάχιστον τὴν μᾶλλον καταδεκτικὴν ἀδελφὴν τῆς.

Μετὰ τὴν Τερψιχόρην τὸ Θέατρον φιλοξενεῖ ἤδη τὴν Εὐτέρπην. Ὁ ἐπὶ τούτῳ μετακληθεὶς ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος ἤρξατο τῶν παραστάσεων τοῦ ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος. Καὶ νῦν δὲν πτοεῖται τις νὰ προσπελάσῃ τὸ θέατρον, διότι οὔτε οἱ ἄσμενοι κορδακιμοὶ καὶ τὰ ἐκλυτὰ ἀσιανὰ μέλη τῶν *Λεμπ.Λεμπητζήδων* ἀπειλοῦσιν αὐτὸν οὔτε αἱ ὠρυγαὶ καὶ αἱ ὡς γαλβανιζομένων βατράχων ἀπότομοι ὑποκριτικοὶ ἀντιναγμοὶ τῶν ἀξιούτων ἢ ἀνεγείρωσι τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς καλαισθησίας καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Ἡ ἡδέϊα ἰταλικὴ μουσικὴ κηλεῖ νῦν τὴν ἀκοὴν τῶν φιλομῶλπων μετὰ τοσοῦτον αὐχμὸν βαπτίζουσα τὴν ψυχὴν αὐτῶν εἰς τὰ κρυστάλλινα ναμάτα τῶν περιπαθεστάτων μελωδιῶν αὐτῆς.

Ὁφείλομεν δὲ τὴν τοιαύτην ἱκανοποίησιν εἰς τὰ ὅσα ἡμῶν μετὰ τ' ἀνεκδιήγητα βάσανα, ἅτινα ὑπέστησαν κατὰ τὰς Ἀπόκρεω ὑπὸ τῶν μυριοῦτων κραυγῶν, τῶν ὠρυγῶν, τῶν ἰαχῶν, τῶν ὀξυφωνοτάτων καὶ παραφωνοτάτων αὐλῶν καὶ τῶν βρονταδεστάτων τυμπάνων, ἅτινα οὔτε χάριν τῆς συνωνυμίας κἂν δὲν ἐνόησαν νὰ φεισθῶσι τοῦ ἡμετέρου τυμπάνου. Καὶ τὸ μαρτύριον παρετάθη καὶ πέραν τῶν Ἀπόκρεω, καὶ τὴν Καθαρὰν Δευτέραν, ἐνῶ δ' ἐν ταῖς παντοπωλείαις τὰ βαρέλια τοῦ *ταραμᾶ* εἰδείκνουν τὰ διασπαρασσόμενα ἐρυθρὰ σπλάγγνα των καὶ οἱ ὀκτάποδες ἐξέτεινον τοὺς ἀδρανεῖς πλοκάμους των, καὶ τὰ κουτῖα τῶν ἀστακῶν καὶ τὰ βρεχτοκῶκια ἐφυγάδευον τὸ βούτυρον καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν τυριῶν, οἱ *μασκαράδες* περιεφέροντο ἀνά τὰς ὁδοὺς ἄλλοι μὲν προσωπιδοφόροι, ἄλλοι δ' ὡς προσωπίδα φέροντες αὐτὸ τὸ πρόσωπόν των μετὰ προσθήκης στιγμάτων τινῶν ἀσβόλης· μόνον δὲ ἀφοῦ ἐτέλεσε καὶ τὰ *κούλουμα* ὁ Ἀθηναῖος ἀπεφάσισε τέλος νὰ μετανοήσῃ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐς ἔπραξε (καὶ θὰ πράξῃ καὶ τὸ ἐπιόν ἔτος) καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν *Τεσσαρακοστήν*, τὴν πλήρη νηστείας καὶ μελαγχολίας (διὰ τοὺς πιστοὺς μόνον) καὶ *Κύριε τῶν Δυνάμεων*, καὶ *προηρισμένων* καὶ *Χαιρετισμῶν* τῆς Παναγίας. Τὰ *κούλουμα* δὲ ταῦτα δὲν εἶνε ἡ ἀφελὴς ἐκείνη ἑορτὴ ἣν ἐν ἀνυποκρίτῳ εὐθυμίᾳ ἐτίλουν οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῇ Πλατεῖᾳ τῶν Στυλῶν καὶ ἐπὶ τῶν περὶξ λόφων διασπειρόμενοι, ὅτε ἀπὸ τοῦ φρονήματος μέχρι τοῦ ἐνδύματος τὰ πάντα ἦσαν ἑλληνικά, ἀλλ' ἐκφυλισθέντα τινὰ *κούλουμα*, τὰ ὁποῖα μάλιστα ἐφέτος διεκρίθησαν εἰς *λαϊκὰ* καὶ *ἀριστοκρατικά*. Καὶ τὰ μὲν *λαϊκὰ* ἐωρτάσθησαν *ῥωμαϊκώτερον* ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ, ὅπου οἱ μὴ ἐξευρωπαϊσθέντες διὰ φύλλον σκοροδίου ἐστεμμένοι ἐχώρευον τὸν *τσάμικον* ὑπὸ τὸν ἦχον ἐγγωρίου κλαρινέτου, ἢ κατ' οἰκογενειακοὺς ὀμίλους ἐπὶ τῆς βραχῶδους παραλίας διεσκορπισμέ-

νοι κατεβρόχιζον τὰ νηστήσιμα φαγητὰ, ἐν οἷς διέπρεπον τὰ μύδια, ἅτινα εἶχον φέρει μεθ' ἑαυτῶν ἐξ Ἀθηνῶν, τινὲς δὲ καὶ ἐκ Πειραιῶς· τὰ δὲ ἀριστοκρατικά συνίσταντο εἰς πληκτικώτατον ἐπὶ τοῦ ἀλιπέδου τοῦ Νέου Φαλήρου περίπατον ἐν μέσῳ συμπαγῶς πλήθους μὴ ἐπιτρέποντος οὔτε νὰ βαδίσῃ τις κατ' ἀρέσκειαν καὶ τὴν ἀναρωτάτην παράταξιν πρὸς τὰς τραπέζας τοῦ ἐκεῖ καφενεῖου.

Ἐκφυλλίζεται, χάνεται, φεύγει κατὰ μικρὸν ἐκ τῆς Ἑλλάδος πᾶν ἀγνώως ἑλληνικόν οὔτω φεύγουσιν ἀνὰ εἰς καὶ οἱ ἀγνοῖ ἐκεῖνοι. Ἕλληνες οἱ γενναίως πρὸς τὴν παλιγγενεσίαν ἡμῶν ἀγωνισθέντες. Τὸν παρελθόντα μῆνα ἀνεγραψαμεν τὸν θάνατον τοῦ Λαζαρέτου καὶ Γεωργιαντᾶ, νῦν ἀναγράφομεν τὸν τοῦ *Ἰακώβου Παξιμάδη* μέλους τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας καὶ σπουδαίως μετασχόντος τοῦ μεγάλου Ἀγῶνος καὶ τὸν τοῦ Ἀργέλου Σταῖκου ταγματάρχου ἀποστράτου ἀπὸ τοῦ 1862, ἀγωνιστοῦ ὁμοίως. Θραύονται ὀλονὲν οἱ δεσμοὶ οἱ ἐνοῦντες ἡμᾶς μετὰ τῆς μεγάλης ἐποχῆς τοῦ 21 καὶ μετὰ μικρὸν οὐδὲν πλέον θέλει συνδέει ἡμᾶς.

Οἱ σεβαστοὶ οὔτοι νεκροὶ μοὶ ἀνέμνησαν τὸ νεκροταφεῖον καὶ τοῦτο διὰ συνειρμῶν τῶν ἰδεῶν ἀπλουστάτου τὸ ψυχροσάββατον. Κατὰ τὴν κοινὴν δοξασίαν τὴν ἡμέραν ταύτην ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν γῆν αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων, οἱ δὲ ζῶντες τρέχουσιν εἰς συνάντησιν αὐτῶν ἐν τῷ νεκροταφεῖῳ καὶ τελοῦσι μνημόσυνον, καὶ διασκορπίζονται ἐπὶ τῶν τάφων... κλαίοντες; ὄχι, τούναντιον· οἱ ταλαίπωροι νεκροὶ! εἶνε ἑορτὴ ζώντων ἐκείνη καὶ ὄχι νεκρῶν. Καὶ ὡς λέγει ὁ ποιητής:

Ἔρχονται, μαζεύονται, πρὶν ἀκόμα φέξῃ
Νηοὶ καὶ νηαὶ μὲ τὸ σαρὸ κ' ὀπισοὶ πρωτοτρέξῃ.
Καὶ σκορπίζονται μαζῇ μὲς τὸ κοιμητήρι.
Καὶ τὸ πειδ θεοτρέλλο στήνον πανηγυρι.
Τάχα κουβαλοῦν ἐκεῖ χίλια δυὸ λουλούδια
Καὶ τοὺς τάφους βαινουνε σάν τὰ μαθητούδια,
Ὅπου γιὰ τὸ δάσκαλο, μὲς ἀπ' τὸ βιβλίο
Κάνοντας πῶς μελετοῦν, λένε χίλια δύο.
Ἔτσι καὶ 'ς τὰ ζῆθη τους πῶρχονται κ' ἀφίνουν
— Εὐκόλο, ἀφοῦ δάχρυα δὲν μποροῦν νὰ χύνουν—
Βλέπω Νηότη. — Ἐρωτα, ταῖρι· ἐκεῖ κρυμμένο
Κ' ὄχι, ὄχι ἐνθύμησι γιὰ τὸν πεθνημένο.
Κάπου κάπου ἀκούεται καὶ παππᾶ τροπάρι. . . (1)

Αὕτη εἶνε, ἀναγνώστὰ μου, ἡ λογοδοσία τοῦ Φεβρουαρίου, τὸν ὁποῖον διὰ τὸ ταχὺ αὐτοῦ τέλος λατρευοῦσι μὲν οἱ λαμβάνοντες, βδελύσσονται δὲ οἱ δίδοντες μνηστικόν. Ἐκ τῶν ἀγαπώντων αὐτὸν εἶνε καὶ οἱ ἔχοντες διηνεκῆ γρύρια ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν, διότι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον εἶνε ὀλιγωτέρας ἡμέρας δυστυχεῖς.

— Ἀπὸ ὅλους τοὺς μῆνας πειὸς σ' ἀρέσει πειὸ πολὺ; ἠρώτησαν ἓνα τοιοῦτον.

(1) Κ. Παλαμᾶ, Τὸ Ψυχροσάββατον.

- Ὁ Φεβρουάριος.
— Διατί ;
— Διότι ἡ πενθερά μου ὁμιλεῖ ὀλιγώτερον.
Ὁ ταλαίπωρος ! ὅσον συλλογίζομαι ὅτι ἐφέτος
ὁ Φεβρουάριος ἔχει 29 ἡμέρας !

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κ. Ν* ἐξαιρετος σύζυγος εἰσέρχεται κατὰ
ζητῶν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου ἡ σύζυγός του ἴ-
σταται παρὰ τὴν ἑστίαν, παρασκευάζουσα ἐν
γλυκίσμα. Ὁ Ν* πλησιάζει ἀθουρῶως καὶ ἀπο-
θέτει ἡχηρὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς
κυρίας· ἀλλ' αὕτη στρέφεται ἐκπληκτος καὶ τοῦ
βάλλει ταῖς φωναῖς διὰ τὴν τρυφεράν ἐπίθεσιν.
«— Ἀχ ! Ἐλένη, ἐσύ ἦσουν; μὲ συγχωρεῖς· ἐγὼ
ἐνέμιζα πῶς ἦταν ἡ Σταματά !

**

Διάσημος μουσικός, ὅστις χάρις εἰς τὴν τέ-
χνην του εἶχε συνάψει λαμπρὸν γάμον, εὐρίσκειτο
ἡμέραν τινὰ ἐν συναναστροφῇ, ἐνθα τὸν παρεκά-
λεσαν νὰ τραγωδήσῃ.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, εἶπε, νὰ μιμηθῶ τὴν ἀη-
δόνα, ἡ ὅποια ἀφοῦ κτίσῃ τὴν φωλεάν της παύει
πλέον ἐντελῶς τοῦ νὰ τραγωδῇ !

**

Ἡ κυρία Ν* παρεπονείτο προχθὲς ἐν ὁμηγύρει
φίλων διὰ τὸν φρικτὸν θόρυβον τοῦ κώδωνος τῆς
γειτονικῆς τῆς ἐκκλησίας, ὅστις τῆς ἐτάραττε
φοβερά τὰ νεῦρα. Ὁ συμπαθὴς Ἀγαθόπουλος,
παρατυγχάνων ἐν τῇ ὁμηγύρει, λέγει πρὸς τὴν
κυρίαν σοβαρῶς :

— Γιατί, κυρία, δὲν ῥίπτετε εἰς τὴν αὐλήν
σας καὶ ἔμπρὸς εἰς τὸ σπῆτι ὀλίγα πίτυρα, νὰ
ἐξουδετερώουν τὸν κρότον !

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Οἱ συγγραφεῖς δυνατὸν νὰ διαιρεθῶσιν εἰς ἀ-
στέρας διάττοντας, εἰς πλανήτας καὶ εἰς ἀπλα-
νεῖς. Οἱ διάττοντες ἀστέρες ἐμποιοῦσιν αἰσθησιν
ἀκαριαίαν, παρατηροῦνται, θαυμάζονται καὶ ἐν
ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἐξαφανίζονται διὰ παντός. Οἱ
πλανῆται διαρκοῦσι χρόνον μακρότερον· ὄντες δὲ
καὶ ἐγγύτερον τῇ γῆ, λάμπουσιν ἐνίοτε φωτεινό-
τερον παρὰ τοὺς ἀπλανεῖς, ἐφ' ᾧ καὶ συγχέονται
τούτοις ὑπὸ τῶν ἀσφῶν καὶ ἀπειρῶν· καὶ οὗτοι
ὅμως ὑποχωροῦσι τελευταῖον, διότι ἔχουσι πρὸς
τοῖς ἄλλοις φῶς οὐχὶ ἴδιον, ἀλλὰ δεδανεισμένον,
ἐπιδρῶσιν ὀλιγιστον εἰς τὰ ἄλλα οὐράνια σώμα-
τα (ἦτοι τοὺς συγχρόνους), πλανῶνται δὲ καὶ
ἀλλοιοῦνται, κύριον ἔργον ἔχοντες περίοδον, διαρ-

κοῦσαν ὀλίγους ἑνιαυτούς. Μόνοι οἱ ἀπλανεῖς εἶνε
ἀμετακίνητοι ἐν τῷ στερεώματι, ἔχουσι ἴδιον
φῶς, ἐπιδρῶσιν ἐν παντὶ χρόνῳ κατὰ τὸν αὐτὸν
τρόπον, οὐδαμῶς ἀλλοιοῦμενοι διὰ μετατοπίσεως,
ἃ τε ἀμοιροῦντες παραλλάξεως. Δὲν ἀνήκουσιν,
ὡς οἱ προμνημονευθέντες, εἰς ἐν μόνον σύστημα
(ἦτοι ἔθνος), ἀλλ' εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα· διὰ τὸ
ὑπέμετρον ὅμως ὕψος αὐτῶν, δεῖον νὰ παρέλθω-
σιν ἐνίοτε πάμπολλοι ἑνιαυτοί, ἄχρις οὗ τὸ φῶς
τῶν γείνη ὁρατὸν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Αἱ ἐργασίαι τῆς κατασκευῆς τοῦ σιδηροδρόμου
Πειραιῶς—Πατρῶν ἤρχισαν ἀπὸ Πειραιῶς, καὶ
οἱ μὲν ἐκτελεσθέντες χωματισμοὶ Ἀθηνῶν καὶ
Ἐλευσίνος ἔφθασαν μέχρι τοῦ 40 χιλιομ., ἐπίσης
δ' ἐπερατώθησαν οἱ χωματισμοὶ τῆς γραμμῆς
Καλαμακίου μέχρι Κορίνθου ἐκ 10 χιλιομέτρων,
δραστηρίως δ' ἐργάζονται εἰς τοὺς χωματισμούς
ἀπὸ τοῦ 40 χιλιομ. μέχρι Μεγάρων (57ου χι-
λιομ.) ἥδη δ' ἤρξαντο καὶ αἱ ἐργασίαι τῆς Κα-
κῆς Σκάλας, μεταξύ Μεγάρων—Καλαμακίου,
ἦτοι ἀπὸ 57 ἕως τοῦ 90 χιλιομέτρου.

Ἡ ἐπίστρωσις τῆς ἀπὸ Πειραιῶς δι' Ἀθη-
νῶν γραμμῆς συνετελέσθη μέχρι τοῦ 18ου χι-
λιομ., ἐντὸς δὲ τοῦ Φεβρουαρίου περατοῦται μέ-
χρις Ἐλευσίνος, καὶ ἐντὸς τοῦ Μαρτίου ἀπὸ Κα-
λαμακίου μέχρι Κορίνθου. Ὅλα τὰ τεχνικά ἔργα
ὀχετῶν, γεφυριδίων καὶ γεφυρῶν, ἐξ ὧν μιᾶς
σιδηρᾶς γεφύρας ἐκ μέτρων 27, ἐπερατώθησαν
μέχρις Ἐλευσίνος.

Ὁ σταθμὸς Πειραιῶς περατοῦται ἐντὸς τοῦ
Φεβρουαρίου, ὅλα τὰ μικρὰ κτίρια τῆς γραμμῆς,
φυλάκων κτλ. μέχρις Ἐλευσίνος συνετελέσθη-
σαν, ὡς καὶ ὁ σταθμὸς Καλαμακίου.

Ὁ σταθμὸς Ἀθηνῶν κατασκευάζεται καὶ πε-
ρατωθήσεται ἐντὸς ἐξ μηνῶν, διὰ τὴν μέχρις Ἐ-
λευσίνος προσεχῆ λειτουργίαν τοῦ σιδηροδρόμου,
μικρὸν ξύλινον παράπηγμα ἔσεται ἔτοιμον ἐν
καιρῷ.

Υλικά.—Ἐν ταῖς ἀποθήκαις ὑπάρχει ὅλον
τὸ ἀπαιτούμενον ὑλικὸν διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν
τῆς γραμμῆς· στρωτῆρες καὶ σιδηραὶ ῥάβδοι
(rails) μέχρι κυρίως 100 χιλιομ. βαγόνια δέ,
ἀτμουμηχαναὶ κλπ. διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ σι-
δηροδρόμου μέχρι Κορίνθου. Ἐκλείσθησαν δὲ συμ-
φωνίαι μετ' εὐρωπαϊκῶν καταστημάτων, ὅπως
ἐμπροσθέντος παραδοθῆ καὶ τὸ ὑπόλοιπον ὑλικὸν
δι' ὅλας τὰς γραμμάς.

Αἱ ἐργασίαι ἐξετελέσθησαν μετ' ἐπιμελείας
καὶ ἀκριβείας· ἡ γραμμὴ θέλει λειτουργήσῃ
κατὰ Μάρτιον μὲν ἀπὸ Πειραιῶς δι' Ἀθηνῶν
μέχρις Ἐλευσίνος (χιλιομ. 36), καὶ ἀπὸ Καλα-
μακίου μέχρι Κορίνθου, κατὰ Μαῖον δὲ μέχρι